יו"ל ע"י
התאחדות אברכים
"ויואל משה"
ד'סאטמאר
נתייסד ע"י כ"ק מרן רביה"ק זי"ע
בנשיאות כ"ק מרן רבינו שליט"א
בעיה"ק ירושלים תובב"א

דמתה לתמר

גליון קי"ח - שנה ה' - ואתחנן תשס"ח

זמנים לשבת קודש

הדלקת הנרות	6.47
חצות היום והלילה	12.43
עלות השחר	4.27
נץ החמה	6.00
סוף זמן קרי"ש	8.35 -ב' 9.21
סוף זמן תפילה	10.28
שקיעת החמה	7.26
מוצאי שב"ק	8.39

פרקי אבות פרק ד'

מענינא דיומא

שבת נחמו בפרשת ואתחנן

אפשר ליתן טעם לשבח על מה שנקבע שבת נחמו דייקא בשבת שקורין בתורה פרשת ואתחנן. וי"ל על פי מה דמתאמרא משמיה דהרה"ק מהרי"ד מבעלזא זללה"ה לפרש הכתוב (ישעיה נא יב) אנכי אנכי הוא מנחמכם, דהנה כתב רשיז"ל על הכתוב (שמות כ ב) אנכי ה' אלקיך, ולמה אמר לשון יחיד אלקיך, ליתן פתחון פה למשה ללמד סנגוריא במעשה העגל וכו' לא להם צוית אלא לי לבדי. וזה שאמר (ישעיה מ א) נחמו נחמו עמי, דאחרי הבכיה לדורות של בין המצרים על מעשה העגל, בא הנחמה, ובמה תתנחמו, יאמר אלקיכ"ם, פי' שהיה בידו לומר אלקיכם, ובמכוון אמר אלקיך, כדי ליתן פתחון פה למשה ללמד סניגוריא. ואם תאמר כיון דששים רבוא אותיות לתורה הק' לא היה יכול לומר אלקיכם, כי אז תהיה אות יתירה, זה אינו, שהיה יכול לומר אני במקום אנכי, ואם תאמר דמוכרח לכתוב אנכי כי הוא נוטריקון א'נא נ'פשי כ'תיבת י'הבית, או א'מירה נ'עימה כ'תיבה י'היבה כדאיתא בגמרא (שבת קה.), גם זה אינו, דלרמזים אלו היה מספיק שיכתוב במקום אחד אנכי, דעשרת הדברות נכתבו פעמיים בתורה, ובשני המקומות כתוב אנכי, והיה לו לכתוב במקום אחד אני ה' אלקיכם. וזהו אנכ"י אנכ"י, ממה דכפל הקב"ה ואמר פעמיים אנכי, הוא מנחמכם, דמזה הכרח דמה שאמר אלקיך הוא כדי שיוכל משה ללמד סניגוריא, עכ"ד. ומעתה י"ל כי מטעם זה נקבע שבת נחמו בפרשת ואתחנן, כי בפרשת ואתחנן קורין העשרת הדברות שנית, ונכתב שנית אנכי ה' אלקיך, וזהו הנחמה לבני ישראל, דאז נחמו נחמו עמי מטעם דהיה לומר אלקיכם, כי בפעם אחת אפ"ל שהוא נוטריקון א'נא נ'פשי כ'תיבת י'הבית, או א'מירה נ'עימה כ'תיבה י'היבה, אבל כיון דכתיב פעם שנית, על כרחך הוא כדי ליתן פתחון פה למשה רבינו, וזהו הנחמה לבני ישראל. כ"ק מרן רבינו שליט"א

ט"ו באב בשבת נחמו

רוב פעמים היא שבת נחמו בט"ו באב. והרמז ט"ו הוא יו"ד ה"א חו"ב, ובינה הוא מקור התשובה כנודע, ובשבת זה מתחילין ז' דנחמתא, והרמז הוא שע"י התשובה מתחיל לתקן מה שפגם בז' מדות, והתיקון הוא הנחמה, ונחמה אחרונה הוא תיקון מדת מלכות, וזה שאמרו חז"ל היא ר"ה שאז נתעלה וישב על כסא מלכותו, ואומרים המלך הקדוש, יהי"ר שנזכה לנחמת ירושלים, וזהו שאמרו (תענית) מאן דלא מוסיף, היינו לתקן המידות ולילך ממדריגה למדריגה עד מדת מלכות. ישמח ישראל

מילי מעלייתא

רצה לעלות בסערה השמימה

ה' אלקים אתה החילות להראות. ר"ת ידוד אתה החילות להראות, הוא אליה. אפשר שרמז דהרי אליהו לא מת ועלה בגוף ונפש, ואף דאמרו חז"ל דגופו הניח בסערה ונפשו היא העולה, מכל מקום הרי גופו הגשמי לא נקבר ונעשה רוחני והונח בסערה. ואם כן למה יגרע הוא ממעלה זו בהיותו יותר גדול מאליהו, וגופו לא יקבר רק יעלה בסערה. והנה אמרו רז"ל בטעם שנסתלק משה במדבר להביא דור המדבר לעתיד לבא, וברעיא מהימנא אמרו דנקבר בחוץ לארץ להועיל שישראל יצאו מהגלות. וזה שאמר רב לך, אתה רב ויש לך תלמידים, ואם אין גופך נקבר לא יצאו ישראל תלמידיך מהגלות. פני דוד

למה נקבר משה במדבר

ויתעבר ה' בי למענכם. אמר הקב"ה למשה אם אתה עובר בארץ יאמרו מה שנגזר על דור המדבר שלא ליכנס לארץ, היינו לפי שאין להם חלק לעולם הבא, ואם תכנס לארץ בתפלתך יאמרו לא חש משה אלא על עצמו, אלא תיקבר אצלם ותביא עמך לעתיד היינו ויתא ראשי עם. חזקוני

כי יראתם מפני הא"ש

כי יראתם מפני האש ולא עליתם בהר לאמר. ושמעתי מאבא מארי הגה"ק כקש"ת מוה"ר עמרם ישי זצ"ל שהיה אבדק"ק סערענטש שפי' ע"ד צחות ומוסר, דהנה הערב רב והלומדים שביניהם היה סבורים שקבלת התורה יהיה שיאמר הקב"ה איזה חריפות וחריצות, ועשו הכנה לזה בשכלם שיפלפלו על דבריו כביכול, כמו שהמנהג כשרב דורש אז הלומדי תורה מפלפלים עמו, ואם רואין שלא יוכלו לנצח את הרב בפלפולם אז מכירים גודלו ורום ערכו, ולבסוף טעו כי תחלת דיבורו של הקב"ה היה אנכי ה' אלהיך וגו' ולא יהיה לך וגו', היינו ענין אמונה וחסידות ולא פלפול או איזה חילוק בסוגיא, ועל זה מרמז הקרא (שמות כ טז) וירא הע"ם וינועו ויעמדו מרחוק, ר"ל העם הוא הערב רב שנקרא עם כנודע, יראו וינועו מענין האמונה והחסידות אשר שמעו, על כן ויעמדו מרחוק כאדם שאינו רוצה באיזה דבר מתרחק את עצמו ממנה, כן המה התרחקו ואמרו מה לנו לאמונתך וחסידותך. ועל זה רמז גם כן משה רבינו ע"ה כי יראתם מפני הא"ש, דהיינו הערב רב היה ירא מאש והתלהבות החסידות, ולכן לא עליתם בהר אלא עמדתם מרחוק, כי לאמר אנכי ה' אלקיך וכו', ר"ל הואיל וראשית אמרי היה ענין אמונה ולא איזה פלפול בהלכה תוס'.

גבעת פינחס

חבורת יסודי התורה

סדר הלימוד לפר' עקב - מסכת ביצה

יום	א	ב	ג	ד	ה	ו	שב"ק
דף	י"ד:	ט"ו.	ט"ו:	ט"ז.	ט"ז:	חזרה	

מגיד תעלומה

זמן תפילתו של משה רבינו

דרש רבי שמלאי לעולם יסדר אדם שבחו של הקב"ה וכו' מנ"ל ממשה וכו' ... ומתוך מה שכתבתי נתיישב לשון מד"ר פ' ואתחנן, דאיתא שם ואתחנן אל ה' הלכה כמה תפילות מתפלל אדם בכל יום, כך שנו חכמים ג' תפילות מתפלל וכו', וזה נוטה למה שכתבתי דתפילת משה בפ' ואתחנן היה כענין י"ח ברכות, ויתיישב יותר לפי"מ דאיתא במדרש פליאה שהתפלל משה תקט"ו תפילות כמנין ואתחנן והוא פלאי מה בעי ללמדינו בזה, ונראה לי דוודאי לאו מחושבנא דואתחנן יליף לה אלא דקושטא דמילתא הכי הוא שהתפלל משה תקט"ו תפילות בחשבון מכוון ודרשא דואתחנן אסמכתא בעלמא היא, והיינו לפי מאי דאיתא במדרש ובפרש"י בפ' ואתחנן אל ה' בעת ההיא פירש"י לאחר שכבש ארץ סיחון ועוג אמר דמיתי שמא הותר הנדר נמצינו למידין דמקמי הכי לא היה פתחון פה למשה להתפלל שיכנס לא"י כיון שהיה ע"י שבועה של הקב"ה באומרו לכן לא תביאו ולכן לשון שבועה היא עד שמצא מקום לומר שמא הותר הנדר והיינו ע"י כבישת ארץ סיחון ועוג, ומצינו ג"כ בפסוק פ' דברים שאמר הקב"ה למשה ראה נתתי בידך את סיחון מלך חשבון האמורי ואת ארצו החל רש וגו' היום הזה אחל תת וגו' ויש במדרש ובפרש"י בחומש שכפה שר של אמוריים של מעלה תחת רגליו של משה כו' נמצא דלפי"ז מאותו יום ואילך היה פתחון פה למשה להתפלל ולומר שמא הותר הנדר, ודיבור זה בכל פ' זו היה בט"ו באב כדאיתא בפ' י"ב דף קכ"א דהיינו ביום שכלו בו מתי מדבר דכתיב ויהי כאשר תמו ע"ש בפרש"י ותוס' באריכות, וא"כ צא וחשוב מן ט"ו באב עד ז' באדר יום שמת בו משה כשתחשוב החדשים על הסדר א' מלא וא' חסר עולה מאתיים יום דהיינו ד' מלאים וג' חסרים ועוד ז' ימים ואם היה מתפלל משה בכל אותן ימים ג' תפילות בכל יום היה ת"ר תפילות רק שידוע שבשבת אין היחיד שואל צרכיו וא"כ כשתסיר כ"ח שבתות שהיו באותן ימים של ר' יום נשאר קע"ב ימים ג' תפילות בכל יום הרי תקי"ו אמנם שתפילת ט"ו בעצמו כיון שלא היה הדיבור מתייחד עם משה אלא ביום ולא בלילה א"כ באותו יום ט"ו לא היה מתפלל כ"א ב' תפילות הרי לך חשבון מכוון שתקט"ו תפילות התפלל משה מאותו יום ט"ו באב עד יום מותו שהוא ז' באדר שמת בו בשעת מנחה כדאיתא במדרש כן נ"ל נכון. (פני יהושע ברכות ל"ב.)

מילי דאבות

נחמו נחמו עמי. איתא במדרש חטאו בכפלים, הנה יש בזה מוסר השכל לבל ישתמש האדם בכח המתאוה אשר בנפשו רק לתורה ועבודה, להשתוקק בכל עת ובכל שעה להוסיף אומץ בהתמדת התורה וקיום המצוות ועבודת השי"ת, ולא יסתפק במה שכבר השיג עד הנה, אבל בעניני עולם הזה יהיה שמח בחלקו להסתפק במועט, ולא יהיה אץ להעשיר לצבור הון ולהרבות כבוד ביתו, וישים אל לבו כי אלו האנשים אשר ברוב עשרם יתהללו וכל מגמתם להשיג קניני עולם הזה יותר ויותר, סוף סוף יגיעתם בלא לשבעה ולעולם לא ישיגו תאוות לבם, כמו שאמרו חז"ל אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו, יש לו מנה רוצה מאתים, יש לו מאתים רוצה ארבע מאות. והנה מצינו בדברי חז"ל (יומא ט"ו) שהמקדש נחרב מפני שנאת חנם וכתב ע"ז השל"ה הקדוש שזה באה מחמת קנאה שיש לחבירו יותר ממנו ולא הסתפקו במה שיש להם. ובזה יתבאר לן מאמר המדרש, חטאו בכפלי"ם, פי' שחטאו בענין הכפלים, דהיינו שלא הסתפקו בחלקם וכל אחד התאוה והשתוקק שיהא לו בקניני עולם הזה כפלים ממה שיש לו, ועל ידי זה לקו בכפלים, כי בגלל הדבר זה לקו בחורבן בית ראשון וחורבן בית שני, אבל לעתיד לבא מתנחמים בכפלים, פי' שיתנחמו בענין הכפלים, כי בעת ההוא תתרבה השפעת הקדושה ומלאה הארץ דעה את ה', וכל אחד ואחד יסתפק בעניני עולם הזה במה שיש לו, ורק בתורה ועבודה ישתוקקו להשיג יותר ויותר.

(ברך משה)

מנהג ישראל לקרות השבת שלפני תשעה באב שבת חזון, ושבת שלאחר תשעה באב קורין שבת נחמו. וי"ל על פי דברי א"ז זללה"ה בישמח משה (פ' תצוה) כי לולי שתי המקדשות הראשונות לא היה בכח הארץ הלזו לקבל קדושת המקדש השלישי שעתיד הקב"ה בעצמו לבנותה, ולכן צוה לבנות בית ראשון ושני כדי שתקבל הארץ שמנונית רוחני על ידי מעשה העבודה והקרבנות, וכך תהא מוכשרת לקבל אור בהיר המקדש השלישי, עכ"ד הנחמדים. ובחינה זו כתב א"ז זללה"ה בייטב לב (פ' תשא) לגבי קדושת השבת, אשר היא אחד משישים בעולם הבא (ברכות נז:), והוא הכנה על שבת העתיד יום שכולו שבת, כי אלולא שבת שהיא מעין עולם הבא, לא היינו יכולים לסבול קדושת שבת העתיד, ולכן כתוב בתורה (ויקרא כו ב) את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו, והסמיך שבת למקדש כי שניהם הכנה על העתיד לבא וטעם אחד לשניהם, עכ"ד. ועל פי הדברים האלו נשכיל ונבין טוב טעם על מה שקורין שבת שלפני תשעה באב שבת חזון ושבת שלאחר תשעה באב שבת נחמו, כי לפי האמור אנו למדים מעצם יום שבת קודש ענין החורבן הנאמר בהפטורת חזון וענין הוא הכנה דרבה על שבת העתיד יום שכולו שבת כנטיעה זו שנוטעין מקודם לצורך האילן המובחר, וזהו גם כן תכלית שתי המקדשות הראשונות וחורבנן כדי להכין את הארץ הגשומה לקדושת הבית השלישי, וזהו ענין שב"ת חזו"ן שהשבת מלמדנו טעם החורבן, שב"ת נחמ"ו שהשבת מלמדינו ענין הנחמה, כי קרובה ישועתינו לבא בעת שיושלם ההכנה לקדושה דלעתיד.

(ברך משה)

על הצדיקים

הרה"ק רבי אלכסנדר סנדר מקאמארנא זי"ע

כ"א אב

הרה"ק רבי סענדר'ל מקאמארנא זי"ע נולד לאביו הק' רבי יצחק אייזיק אייכענשטיין זי"ע, שגר בכפר 'סאפרין'. מקדושתו של אביו הק' יש להאריך, וידוע מה שאמר פעם בנו הרה"ק בעל עטרת צבי זצוק"ל, הוא היה מונה שבחו של אביו הק' באמרו שבשלשה דברים היה נזהר בהם כל ימי חייו, א', שלא דיבר מעולם על אדם שלישי, הן לטוב והן לרע ח"ו. ב', מעולם לא היסב לסעודתו מבלי אורח עובר. ג', מעולם לא התחיל הסעודה בטרם חידש איזה חידושין דאורייתא. וסיים העטרת צבי: לימנע מלדבר גנאי על הזולת גם אני יכול, אבל לימנע מלדבר גם לשבח זאת אינני ביכולת.

הרה"ק ר' יצחק אייזיק נסע הרבה אל הרבי מלובלין זי"ע, ובכל פעם כשבא לשם, הלביש הרה"ק מלובלין הגלימה לבנה (ווייסע בעקיטשע) לכבודו, דבר שלא עשה רק ליחידי סגולה בלבד.

גם אמו הקדושה של ר' סענדר'ל זצ"ל, הרבנית הינדא ע"ה, היתה צדקנית בידוע, דרכה היתה שבכל לילה ערכה תיקון חצות, והוציאה את ילדיה הקטנים ממיטתם והושיבם על הארץ.

פעם אחת לעת זקנתו, נאנח ר' יצחק אייזיק ושאל להרבנית הינדא, הנה נא זקנתי ובמה נעלה לאבינו שבשמים, השיבה לו, במסל"ה נעלה, שבו מרומזים שמות בניהם בראשי תיבות, ב'עריש, הוא הרה"ק רבי בעריש מזידיטשוב זצ"ל, מ'שה, הוא הרה"ק רבי משה מסאמבור זצ"ל, ס'ענדער, הוא הרה"ק רבי סענדר'ל קאמארנער זצ"ל, ל'יפא, הוא הרה"ק רבי ליפא מסאמבור זצ"ל, ה'ערש, הוא הרה"ק רבי הערשעלע זידיטשובער זצ"ל, בעל העטרת צבי, בזכות זה שגידלנו חמשה בנים קדושים כאלה, נעלה לשמים.

☆ ☆ ☆

בנו של הרה"ק רבי סענדער זי"ע, הרה"ק ר' יצחק אייזיק זצ"ל בהקדמתו לספר זכרון דברים מביא: שאביו הגיד לו בפה קודשו, כי בהיותו בר שבע היה שגור על פיו תלת בבי, קמא ומציעא ובתרא, עם כל השיטות עד השולחן ערוך ומפרשיו, כי כך היה דרך לימודו, ללמוד רוב היום בטלית ותפילין שיטות הגמרא על סדר הש"ס, ואחר כך הרי"ף והרא"ש והרמב"ם בספר היד, עם כל נושאי כליו, ואחר כך הטור ובית יוסף והשולחן ערוך עם נושאי כליו, והיה מברר בפיו זה שיטת רבינו שלמה, וזה שיטת רבינו יצחק אלפסי, וזה שיטת רבינו יעקב תם, וזה שיטת רבינו משה בן מיימון, ולא אמר בראשי תיבות, רק בפה מלא שמותם.

עוד כתב שם בנו בהקדמתו הנ"ל, שכל כך היה דבוק באור ומתיקות התורה עד שהיה שוכח כמה ימים רצופים מלטעום טעם אוכל ומשקה. פעם אחת אמרה זוגתו הצדיקת לתלמידו הגה"ק רבי יודא צבי מראזלע זי"ע, יודא בני, תדע הרי דודך ורבך לא אכל שום דבר מיום השבת עד היום יום חמישי, הלך ואמר לו, השיב לו: בני חביבי, תאמין לי שמרוב תשוקת התורה אינני מרגיש כלל וכלל, ואילו היה לי שום הרגש חסרון אוכל ורעבון לא הייתי עטוף ברעב, שהוא גורם ביטול תורה וחלישת לעבדות ה'.

☆ ☆ ☆

כל ימיו היה בדוחק פרנסה ולא הרגיש, פעם אחת היה כ"כ בדוחק עד שבנו ר' יצחק אייזיק שהיה קטן אז ולא היה לו פת לטעום קרוב לשני ימים, וביום השני אמר לו אביו הק': לך אל השכנה וקח לך לאכול, והיה דבר מתמיה מאוד ביודעו שאותה השכנה לא תתנה אף על משכון טוב, והלך ועמד על הפתח, וישב שם גוי, ותיכף אמר לו, בני, רוצה אתה יין שרף, רוצה אתה לחם, ונתן לו הכל, וכל רואה מתפלא, ומשך זמן אח"כ התאונן הילד על שלא היה לו מח בקדקדו להתבונן בצורת אליהו הנביא...

☆ ☆ ☆

בנו הרה"ק רבי יצחק אייזיק זי"ע, כותב בספרו מגילת סתרים שכשהיה אביו אצל הרה"ק מלובלין זי"ע והפציר בו שיבקש רחמים עליו שיהיה לו בן זכר, והשיב לו שבהכרח אם אגזור שיהיה לך בן זכר יהיה, אבל לא תאריך ימים להיות עמו ביחד בזה העולם, וקיבל עליו דבר זה, ומסר לו יחוד נורא ושמות קדושים לכוין בעת היחוד, להוריד נשמה קדושה מאוצר הנשמות.

☆ ☆ ☆

הרה"ק מלובלין זי"ע אמר עליו שהוא מן ל"ו צדיקים.

☆ ☆ ☆

בהיות בנו ר' יצחק אייזיק זי"ע בן י"ב שנים נסע לאונגארין, והיה בנו בוכה שבעה ימים ולילות, עד קרוב לשגעון, ובקש ממנו שלא יסע לשם, מפני שראה הסתלקותו שם, השיב לו אביו הק': כך גזרה חכמתו יתברך, וצוה לו כמה הנהגות, והלך לעולמו בעיר איהעל, שבמדינת אונגארין יצ"ו.

ואמר לו טרם נסיעתו שלמד וחזר שבעה פעמים כל הש"ס עם כל השיטות, וכל ימיו היה ארבעים ושמונה שנים. וכותב בנו בספר מגילת סתרים: שבכל ערב שבת קודש אחר חצות, נראה שם על קבורתו עמוד של אש עד לב השמים.

☆ ☆ ☆

אהבה גדולה שררה בין אביו הרה"ק ר' יצחק אייזיק מסאפרין, ובין הגאון ר' משה מסאמבור זצ"ל, בעל מחבר ספר מגיד משנה על המשנת חסידים, ובכל עת שנסע הרב ר' משה בדרך, היה מתכוין לסבב הדרך להתאכסן אצל ידידו בכפר סאפרין.

☆ ☆ ☆

פעם אחת היה ר' סענדריל בנו לומד אצל מלמד, והוא היה עוד ילד רך בשנים, והמלמד הכה אותו בשבט, ובלא מתכוין הכהו על העין, ויצא העין ממקומו, והיה נשאר עומד ותלוי באויר, וכראות אמו את זאת, לקחה הילד בבהלה, ורצתה והראתה לבעלה הק', אמר לה הרה"ק ר' יצחק אייזיק: אל תפחדי, באלד דארף אנקומען אצלי הרב אב"ד סאמבור, ובעזרת השם יתברך יצמח ישועה, על ידי ברכת הרב, וכן היה, תיכף בא הרב, והראה לו המאורע, אחז הרב בעין, והלכה בחזרה למקומה, ומחמת שנתעכב מעט עד שהרב אב"ד סאמבור לקח ידו בחזרה, נשאר העין מעט משוקע עד יום פטירתו לחיי עלמא.

☆ ☆ ☆

מלבד עוצם קדושתו היה מפורסם בגאונותו וחריפותו, כאשר נראה גם בספריו הנקרא 'זכרון דברים', כמה חילוקים בעומק הפלפול, ואסוקי שמעתתא אליבא דהילכתא, ופוק חזי כי הגאון המפורסם מו"ה מאיר אייזענשטאט זצ"ל מאונגוואר, בהכסמתו על ספר עשירית האיפה, מזכירו בשם "הגאון מו"ה אלכסנדר זצוקללה"ה". וכן רביה"ק מרן בעל ישמח משה זי"ע, בהסכמה על ספר הנ"ל, מזכירו בשם "הצדיק הגאון הספון וטמון פה עירינו". כי שם חלקת מחוקק ספון כמסופר לעיל.

☆ ☆ ☆

בעת פרידתו מבנו, בנסעו לעיר אוהעל כמסופר לעיל, בתוך הדברים מסר לו ספר כתב יד, ואמר לו: תראה להדפיס ספר זה, וקראת שמו זכרון דברים, והחיבור הזה היה חיבור גדול ונורא, ואחר כך היה מונח החיבור ביד גיסו מו"ה אשר ז"ל, (כי ר' יצחק אייזיק היה קטן אז) ולא השגיח עליו כראוי, ונגנב ממנו הרבה דרשות ודרושים נפלאים, ולא נשאר אלא 'זכרון דברים', ואז הבין כי יפה צוה עליו אביו הרה"ק לכנותו בשם זה יפה לו.

בין כך נשאר מאתו הרבה דברים יקרים חידושי תורה ואמרות מפיו הק', שנעתק בספרי בנו ונכדיו הקדושים, והניח בן כמותו הרה"ק רבי אייזיקל זידטשויבער זי"ע, וגם תלמידו הרה"ק רבי יודא צבי מראזלע זי"ע.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

בינו שנות דור ודור

נב

מלחמת קודש בין צדיקי הדורות
סביב מלחמותיו של הקיסר נאפוליון

קיצור מפרקים הקודמים

בראש השנה שנת תקע"ד התאמץ הרה"ק מלובלין בכוחות נגד השטן, ומצד השני לחם השטן בכל כוחו נגד כוחות הקדושה, במהלך הסעודה נענה הרה"ק ואמר שהקיטרוגים גדולים, ומן השמים מעכבים. ואולם, את אשר לא נצליח לפעול על ידי השופר, נצליח לפעול על ידי כוח התורה", היה זה רמז ברור, כי בשמחת תורה יהיה המשך הפעולות למען המערכה.

גם הרה"ק מקאזניץ התאמץ באותו שנה ביותר ועל אף חולשתו הגדולה הובא לבית המדרש על מיטתו בערב יו"כ, והתפלל כל נדרי לפני העמוד, ובנושאו את עיניו לשמים פתח וקרא: על אף חולשתי התאמצתי בכל כוחי לעבוד את בוראי ועתה מבקש אני מלפניך איך יתכן כי אדם חלוש מסוגל לאמץ את כוחותיו הדלים להתפלל תפילות שלימות בעד עמך ובניך, ואילו אתה, אשר לך ה' הגדולה והגבורה, קשה יהיה לך לומר בעד בניך שתי תיבות בלבד: "סלחתי כדבריך". אחר שחזר על דבריו עוד ועוד, הורה המגיד למשוררים לפצוח בניגון של שמחה, ואז הכריז וקרא: "ויאמר ה' סלחתי כדבריך".

קולו נשמע בשמים

מריחוק מקום בלובלין צפה החוזה בעייניו הזכות, את כל הפעולות הק' של הרה"ק מקאזניץ לאחר תפילת ליל יום הכיפורים, נענה ואמר למקורביו:

"מי יתן כי יפנה היום ונתבשר בשורות טובות מקאזניץ, שכן החולה השוכב על מיטתו, הרעיש היום את כל העולמות".

לימים, כאשר סופר הדבר לפני הרה"ק מרוזין זי"ע, נענה ואמר: "מאמין אני באמונה שלימה, כי המגיד הקדוש שמע, אכן, מפי הקב"ה, כביכול, "סלחתי כדבריך", כפי ששמע בזמנו משה רבינו ע"ה, שאלמלא כן לא ממשיך היה בתפילת מעריבי".

לאחר יום הכיפורים, הלך מצב בריאותו של המגיד מקאזניץ והתדרדר, חולשתו גברה ביותר, ומצבו החמיר משעה לשעה.

מאתו לא תצא הרעות

בערב חג הסוכות, זימן אליו המגיד הקדוש את בנו, ממלא מקומו, הרה"ק רבי משה אליקים בריעה, וגילה לו לאמר:

"זה עתה, התגלה אלי הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב, מן העולם העליון, ושאלתיו שתי שאלות:

"האחת, הן הבטיח בטרם הסתלקותו, ביום כ"ה תשרי שנת תק"ע, כי עם הגיעו לעולם העליון, לא ינוח ולא ישקוט עדי יחיש את האגולה השלימה, והנה חלפו כבר חמש שנים, ואנחנו לא נשענו.

"והשניה, האם כדאי עכשיו להמשיך במעשינו הגדולים לקרב את הגאולה.

"תשובתו היתה: עוד מעט קט תהיה אף אתה למעלה עמנו, ותיווכך בעצמך כי גם מה שנראה מן העולם הזה כרעה, מתגלה שם למעלה, כטובה גמורה".

והוסיף המגיד ואמר:

רוח הקודש הופיע בבית מדרשו

"ועתה בני, חושה נא להודיע זאת לידידי וריעי, הרה"ק מלובלין, כדי שימשוך את ידיו ויחדל מן המלחמה להחשת הגואל, שכן, בנוסף לדבריו של הרה"ק מבארדיטשוב, נזכרתי גם בדברים ששמעתי בשעתו, מפה קודשו של מורינו ורבינו הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק, ומעשה שהיה כך היה:

"פעם, בעת שבתנו על התורה ועל העבודה בבית המדרש בליזענסק, נכנס הרה"ק מליזענסק אל היכל פנימה, ניגש הרה"ק רבי יעקב יצחק מלובלין, אחזו בידו, משכו הצידה, והחל לוחש לו רז, מקצת מן הדברים הגיעו אז לאזני, ושמעתיו מזהירו לאמר: "דע לך כי יש צורך להתחנן ביותר בתפילת אל תשליכנו לעת זקנה, וקח זאת היטב לתשומת לבך".

"מעולם", סיים המגיד את דבריו לבנו, "היו הדברים הללו פליאה בעיני, מה ראה הרה"ק להזהירו על כך, ואילו עתה, חוששני לו ביותר מאותה אזהרה".

לא ארכה השעה, עד שהרה"ק מקאזניץ השיב את נשמתו הטהורה ועלתה השמימה. י"ד תשרי תקע"ה.

השליח שיצא מקאזניץ לובלין, כדי להודיע להחוזה מהסתלקותו של המגיד, ובד בבד למסור לו את דבריו האחרונים, עוכב על ידי החסידים בלובלין מלמלא את שליחותו. הוא נעתר לבקשתם, שלא להפריע את שמחת החג של הרה"ק מלובלין, וניאות להמתין בלובלין עד אחרי עבור החג, כדי למלא אז את שליחותו. אלא שביני לביני, ארעו דברים גורליים, אשר מסירת הידיעה בזמנה יכולה היתה למונעם.

המלחמה בכוחות העליונים

למרות עיניו הפקוחות והמאירות של החוזה הקדוש, וכפי שהעיד תלמידו, הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע לאמור: "על אף שרבי כמו הרבי רבי אלימלך לא היה מימות הנביאים, התנאים והאמוראים. הרי שעיניים, היו להרה"ק מלובלין טובות יותר..." נעלמה הפעם מידיעתו, עובדת הסתלקותו של ידידו וריעו, המגיד הקדוש מקאזניץ.

במשך כל ימי חג הסוכות, לא חדל החוזה להתכונן ולהכין את חסידיו לקראת היום המכריע והגורלי במערכה בשמי מעל - שמחת תורה. ביום שמיני עצרת, הורה הרה"ק מלובלין לחלק לחסידים שתיה לרוב, כדי להגביר את השמחה ולהעלותה עד לדרגות הגבוהות ביותר.

"אם נזכה ויהיה לנו שמחת תורה שמח" - הבטיח החוזה - "יהיה לנו גם תשעה באב שמח"...

בליל שמחת תורה לפני ההקפות, פנה הרה"ק אל החסידים והזהירם במילים חמורות ביותר:

"להווי ידוע לכם, כי המלחמה הנטושה היום לפנינו גדולה וכבידה. הסטרא אחרא מתעמצת כנגדינו בכל כוחותיה, ושומה עלינו להיות זהירים ביותר. הילכך, מתרני בכם, כי תשגיחו עלי כל העת בעניים פקוחות, ואל תסיחו את דעתכם ממני אפילו לרגע אחד".

את אשר יגורנו בא

השמחה בשעת ההקפות, עלתה אכן על גדותיה. החסידים רקדו ושוררו בכוחות עצומים, וקולות השיר הרקיעו שחקים, ההתלהבות הגיעה לשיאה, כאשר נטל הרה"ק לידיו את ספר התורה הקטן שלו, והחל מרקד עמו באמצע ריקוד החסידים, שעה ארוכה פיזזו וכרכרו בכל עוז, עיניהם עצומות, וכל עצמם אינם בעולם הזה כלל... עד אשר לפתע, נקטעה השירה באיבה, כל העיניים נפקחו באחת ונישאו אל עבר אמצע הריקוד, שם אמור היה הרה"ק להימצא, והחוזה איננו...

ספר התורה הקטן, מונח היה על הבימה, והחוזה, אשר אך זה עתה אחז בו ורקד עמו בלבת אש באמצע הריקוד, אינו נמצא. בהלה עצומה אחזה בקהל, והכל החלו לתור ולחפש אחרי החוזה הק'.

לפתע, נזכרו כולם כי מצווים ועומדים היו להשגיח על הרה"ק בשבע עיניים ולא להסיח את דעתם ממנו, והנה, שכחו והסיחו דעת, מסתבר, כי הרבנית, מצווה היתה על כך באזהרה בפני עצמה, והיא עמדה אכן כל העת על המשמר במקומה שבבית, המשקיף לתוך בית המדרש, ולא הסירה עין מן החוזה הק', אולם, פתאום שמעה קול בכי של תינוק עולה מכיוון הדלת וניגשה לראות במה דברים אמורים, בפתח לא מצאה מאומה, אך משששבה, שוב לא ראתה את החוזה הק'.

משלא מצאוהו בבית המדרש, נכנסו החסידים אל חדרו הסמוך, אך גם שם לא מצאוהו. כל החלונות בבית המדרש ובחדר הרבי הסמוך, היו סגורים, רק חלון אחד קטן פתוח היה בחדרו של הרבי, סמוך לתיקרה, הוא היה גבוה מקומת איש, וקטן מהיקף גוף אדם. אף על פי כן, למרבה התעלומה, המבוכה ובלבול הדעת, החליט מאן דהו לטפס ולראות, שמא ארע משהו לרבי והוא נפל דרך שם. התברר, כי את הבקבוקים הריקים שנותרו משתיית יום אתמול, שמיני עצרת, סידר המשרת על אדן אותו חלון קטן, הבקבוקים עמדו של על עומדם, משמע, איש לא חלף מבעד לחלון.

לאחר שנואשו מן החיפושים בתוך הבית, התפזרו החסידים לחפש אחרי הרה"ק בחצרות וברחובות הסמוכים, אחד החסידים הרה"ק רבי אליעזר מחמעלניק, חתנו של הרה"ק רבי צבי הירש מסטאשוב, הרחיק לכת לכדי כמה עשרות אמות מבית המדרש, כאשר קלטו אזניו קול אדם גונח חלושות, הוא פנה בעקבות הקול, ומצא דמות אדם מונחת בצידי הדרך, אלא שמחמת החשיכה העבותה לא יכול היה לראותה, הוא התקרב אל הדמות בפיק ברכיים, וגחן ושאל:

"מי זה?"

"יעקב יצחק בן מאטיל" באה התשובה, בקול ענות חלושה.

אחוז בעתה, נשא רבי אליעזר את רגליו, אץ אל עבר בית המדרש, והודיע בזעקות רמות על מציאת הרבי, חיש קל יצאו גדולי התלמידים אל המקום, והרימו את רבם בזהירות רבה על כפיהם. הרה"ק רבי שמואל מקאריב, זכה לתמוך בראשו של החוזה, והבחין כי שפתותיו רוחשות, הוא היטה את אוזנו ושמע את תפילת תיקון לאה מתיקון חצות, יוצאות מפורשות מפי הרה"ק בקדושה ובטהרה.

היתה אז בדיוק השעה אחת עשרה, בה נהג הרה"ק כל ימיו לערוך תיקון חצות.

פתאום, בעודו נישא על כפי תלמידיו הקדושים, פקח החוזה את עיניו, גנח עמוקות ושאל:

"מדוע זה לא גיליתם לי כי המגיד מקאזניץ כבר איננו בעולם? אילו ידעתי" - המשיך ואמר - "לא מהין הייתי להיכנס לכל הענין, עתה דנו אותי בשמים על אשר התעמצתי כל כך בדחיקת הקצ, ופסקו להטילני ארצה, אלמלא המגיד הקדוש מקאזניץ אשר הגיע ממקומו בעולם העליון ופרס את תכריכיו מתחתי, היו כל עצמותי מתפרקים מן הנפילה, מתוך שראיתיו מלובש בתכריכים, ידעתי שכבר נסתלק מן העולם"...

המשך יבוא אי"ה

הושענא שלוש שבועות

בימים אלו כבר החלו עסקני המוסדות
לדפוק על דלתות אנשי שלומינו

זכרו!!!

כי בג' שבועות אלו
לפני מגבית "יסוד המוסדות"
בידך הדבר להציל את עתיד דורותינו

אנא! הרם את תרומת הקודש במזומן או ע"י הוראת קבע

לא תוכל להתעלם

חבורת יסודי התורה

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה ברכותינו לידידינו הנעלה
מו"ה **שמואל ראטער** הי"ו
לרגל נישואי בנו למו"ט
יהי"ר שירוה רוב תענוג ונחת דקדושה מכל י"ח

כעתידת וברכת ידידיך הלומדים אתך בשיעור של הה"ג ר' יחזקאל שרגא בראך שליט"א
נא מצטרפים בהוקרה והערצה מהל מע"כ שליט"א: **ההנהלה**

הוצאות הגליון נתנדב

הרבני הנגיד המפואר
מוה"ר **אברהם יודא ראזנבערג** הי"ו
לע"נ אביו
הרה"ח ר' **צבי** ב"ר **יצחק** ז"ל
נלב"ע ט' באב - תנצב"ה

ולע"נ זקינו
הרה"ח ר' **ישראל מאיר** ב"ר **צבי** ז"ל
נלב"ע כ"א אב - תנצב"ה

חבורת יסודי התורה

לא הזז ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב

רבי אליעזר הגדול אומר מחמשה עשר באב ואילך ...
מכאן ואילך דמוסיף יוסיף (תענית לא.)

חבר יקר! ביום זה קבל על עצמך להוסיף אומץ בלימוד התורה ולהצטרף למסגרת חבורתינו הק'

יסודי התורה

למה אין בנין ביהמ"ק דוחה יו"ט

בגמ' דף י"ב. אמרינן מתוך שהותרה לצורך הותרה נמי שלא לצורך.

בפני יהושע הקשה למה לא נאמר מתוך שהותר בנין לצורך במגבן ביו"ט יהיה מותר לבנות בית ביו"ט, ולמה כתב **הרמב"ם** דהבונה ביו"ט חייב מלקות, ואע"ג דקיי"ל דאסור לגבן ביו"ט וכ"כ הרמב"ם היינו מדרבנן כיון דאפשר מאתמול, וכמו שאסרו כל המלאכות אפילו באוכל נפש גמור היכי דאפשר מאתמול, אבל מדאורייתא מותר, וא"כ נימא מתוך ולא לחייב בבונה בית ביו"ט (ועיין בתוס' שבת צ"ה. ד"ה והרודה).

ותירץ דהא דאמרינן במגבן בשבת חייב משום בונה היינו דוקא במגבן לאוצר לייבש להצניע לימים רבים דבכה"ג מכוון לעשותן כמו בנין למען יעמדו ימים רבים, משא"כ עשיית גבינות שהותר ביו"ט היינו ע"כ לאכול לאלתר, וא"כ בכה"ג לא שייך ביה בנין כלל ולא גרע מבונה ע"מ לסתור דפטור, וא"כ לפי"ז לא מצינו שהותר בנין לצורך.

והחתם סופר הקשה על תי' הנ"ל דלא ידע מוצא זה הדין דיהיה מותר לפרוס אהל ע"מ לסתור. ותי' בדרך אחר, דס"ל להרמב"ם דלא אמרינן מתוך שהותרה התולדה הותר נמי האב, ומגבן הוא רק תולדה, ובונה בית הוא אב מלאכה ולא אמרינן מתוך.

וכתב דלכאורה יש להוכיח כהרמב"ם מדאמרינן בשבועות (דף ט"ז:) דאין בנין ביהמ"ק דוחה יו"ט וכו', וע"כ דמן התורה אסור, מיהו להתוס' י"ל דבעי צורך קצת, ומצוה דלאו יומיה לא מיקרי צורך קצת, וה"נ בנין ביהמ"ק, משו"ה לא אמרינן מתוך, אבל להרמב"ם דס"ל כרש"י דלא בעי מה"ת צורך קצת תיקשי כנ"ל, אע"כ בנין אסור מה"ת מטעם הנ"ל דלא אמרינן מתוך שהותרה התולדה הותר האב.

ומרן רביה"ק זי"ע **בויואל משה** (מאמר ג' שבועות סי' ס"ג) תמה על החת"ס שלא מצא מקור לזה, וגם על הפנ"י שלא מצא בשום מקום לחלק בכך, דהלא מבואר בשני מקומות בירושלמי במס' שבת (פרק כלל גדול הלכה ב' ובפרק הבונה הלכה א') וז"ל: מה בנין היה במשכן שהיו נותנים קרשים ע"ג אדנים, ולא לשעה היתה, א"ר יוסי כיון שהיו חונים ונוסעים ע"פ הדיבור כמי שהוא לעולם, א"ר יוסי בי רב מכיון שהבטיחם הקב"ה שהוא מכניסן לארץ כמי שהוא לשעה, הדא אמרה בנין לשעה בנין. א"כ סברת הפנ"י דבנין לשעה לא הוי בנין היא פלוגתא מבוארת בירושלמי, והסברא י"ל דשאני בנין משאר מלאכות שאינו נקרא בנין אלא מה שיש לו קביעות על איזה זמן כמו שאין בנין וסתירה בכלים שאינו דבר קבוע, וכן בקשר דענין קשר הוי רק כשהוא קשר של קיימא, וביותר תמה רבינו שם שהחת"ס בשו"ת (או"ח סי' ע"ב) הביא דברי הירושלמי הנ"ל והכריע להלכה כמ"ד דבנין לשעה לא הוי בנין, וכאן בחידושיו לא מצא מקור לזה, ועיי"ש עוד מה שהאריך בזה.

ומסיק שם רבינו זי"ע (סי' ס"ה) דביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה אפשר שיהיה ביו"ט כיון שהוא בנוי ומשוכלל מלמעלה, ואף לפי מה שנראה באיזה מקומות שיהיה קודם איזה בנין בידי אדם, מ"מ יבוא תיכף אח"כ הבית בנוי ומשוכלל מלמעלה ויתבטל במציאות אותו הבנין שבנו בני האדם שוב לא הוי אלא בנין לשעה ואין בו איסור דאורייתא.

ובשו"ת אבני צדק (או"ח סי' ע') הביא **ממג"ש ומהנשמת אדם** (ריש הל' יו"ט) לתרץ קושיא הנ"ל, דהא דאמרינן מתוך לרש"י והרמב"ם אפילו שלא לצורך כלל לאו מסברא הוא, אלא דילפינן לי' מקרא מדכתיב אשר יאכל לכל נפש ולא כתיב אוכל נפש, מכלל דקאי אמלאכה דאותן מלאכות הנעשים ומיוחדין לאוכל נפש מותרין לגמרי אפילו שלא לצורך כלל, לאפוקי אריגה ובנין שאין מיוחד לאוכל נפש, אף שמגבן יש בו אוכל נפש לא אמרינן בהו מתוך.

מנהג ישראל תורה

כסא דברכתא (לג)

כוס של הבדלה

אפי' לא שמע ברכת היין יצא

השומע הבדלה בין בביהכ"נ בין בתוך הבית, ונתכוין לצאת ידי חובתו כששמע ברכת הבדלה, אף על פי שלא היה בדעתו לצאת בהבדלה זו בשעת ברכת היין, אין בכך כלום ויצא ידי חובת הבדלה. ואפילו לא שמע כלל ברכת היין. (שולחן ערוך הרב)

לראות את מצחו ביין

ת"יזהר ב"טרם ש"תשתה ש"צורתך ב"משקה ת"ראה וכו' רמז למאי שכתב בספר שומר שבת, וז"ל יעשה בידו הבדל ומחיצה למעלה בין הכוס ובין אור הנר, לראות צורתו תוך משקה שבכוס ואז ישתה וכו' עי"ש, וז"ל הספר זכירה, סגולה להנצל כל שבוע מרעה, אז במוצאי שבת אחר הבדלה יראה בכוס, ויראה מצח שלו, ויאמר ג' פעמים על הכוס, כי ראיתי אלוקים פנים אל פנים ותנצל נפשי. (רמזי שבת)

שלא ישתו הנשים מכוס של הבדלה

נהגו הנשים שלא לשתות מכוס הבדלה, ועיין הטעם בשל"ה. כתב בשבלי לקט בהל' קידוש כוס של הבדלה רגיל המבדיל לשתות כולו, ואין משקה ממנו בני הבית. (מגן אברהם)

וכבר ידעת מה שארז"ל בסוד העץ שחטא בו האדם הראשון גפן היתה, ואמרו מלמד שסחטה ענבים ונתנה לו וכו', ולפי שנתכוונה להבדיל מאדם ע"י היין, אין הנשים טועמות יין של הבדלה. (של"ה)

ולי נראה הטעם כדי שלא יבדילו (הנשים) לעצמן כדברי הרמ"א סוף הסימן. (ליקוטי חיים בן חבר)

גם האנשים לא ישתו

לפי הטעם שכתב בשל"ה, דלא תטעום אשה מכוס הבדלה, בעבור כן כדי שלא לבייש לנשים, נראה דהתקינו שלא לתת לטעום אפי' לאנשים, ושב ואל תעשה עדיף. (כף החיים, פלאג'י)

שלא לשתות מכוס של הבדלה של חבירו

הזהיר הרב לשמור את עצמו כל איש, מלשתות הבדלה של איש אחר, כי מזה בא השנאה ח"ו איש על רעהו. (ליקוטי תורה, טשערנאביל)

רבינו אמר להיות נזהר לא לתת לשתות לבני ביתו מכוס הבדלה, כי הדבר מביא מריבה בבית. (דברי יחזקאל)

שמחת הנפש
בהנהלת הרב אברהם מנשה ראזען
פאלם תראפיסט
PALM THERAPY
הדרך לשמחת הנפש לילדים, בחורים, אברכים וכו'
לפרטים: 057-3109963
הדרך שנת נסיון
והיבוי המלצות

קהל יטב לב ד'סאטמאר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פעיה"ק ירושלים תובב"א

ברכת מזל טוב

באותות כבוד ויקר וברגשי גיל ושמחה, הננו משגרים בזה ברכותינו ואיחולינו, אל מול ידידינו אנ"ש פעיה"ק.

הרה"ג ר' משה טייטלבוים שליט"א
לרגל נישואי בתו
ה"חתונה" ביום שני באולם "עטרת שלום"

הרה"ח ר' שמואל ראטער הי"ו
חבר הנהלת המוסדות - וחבר הנהלת הכולל
ולאביו הרה"ח ר' משה יעקב ראטער שליט"א
לרגל נישואי בנו – נכדו
ה"פארשפיל" במוצש"ק באולם "מלכות" רח' חנה 23

הרה"ח ר' יעקב יודא שטערן הי"ו
לרגל נישואי בנו
ה"חתונה" ביום שלישי באולמי "ארמונות חן" (בני ברק)

התאחדות אברכים "ויואל משה" דחסידי סאטמאר
נתייסדה ע"י מרן רביה"ק זי"ע - בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פעיה"ק ירושלים תובב"א

שיר וקול תודה

בשם חברי קהילתינו, נביע מיטב ברכותינו, לכבוד האי גברא יקירא, אשר לו זרוע עם גבורה, מרבה להטיב בסידור השיעורי תורה, ובפרט למען חבורת "יסודי התורה", דואג למענינו בכל עת ועונה, בעצה ישרה וברוח נכונה, יום ולילה לא ישבות להרים קרנינו, ולהעלות על נס כבוד קהילתינו, שמו הטוב הולך לפניו.

הרה"ח ר' שמואל ראטער שליט"א
חבר הנהלת המוסדות - וחבר הנהלת הכולל

לרגל שמחת נישואי בנו
הבחור כהלכה, כלי מחזיק ברכה, אשרי שלו ככה,
נודע בעבודתו זו תפילתו, תורתו אומנתו, כש"ת
הבה"ח פנחס יוחנן הי"ו

ובכן נישא קולינו, יהי' שתתקבל ברכותינו, שבשכר פעליו הגדולים יזכה לרוות מכל יו"ח רוב תענוג ונחת, תורה וגדולה במקום אחת, בני חיי ומזוני רווחי, על שולחנך יפריחו, אביה"ר.

כ"ד המברכים בשמחה רבה
הנהלת התאחדות האברכים

ג"א מצטרפים לברכה
גבאי התאחדות האברכים - גבאי יסודי התורה

מוסדות יטב לב דרב"י מסאטמאר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יחד כולם הודו

בשיר וקול תודה, נברך ונודה, שהשמחה בבית ידידינו, נאמן ומסור למען פריחת קהילתינו, ומשליך עצמו מגגד למוסדותינו, עומד בראש כל דבר טוב, ידוע ומפורסם במעשיו הנאמנים לרוב, עובד את ה' ביראה טהורה, גרים באורייתא תדירא, מדקדק במצוה קלה כבחמורה, עושה ומעשה להגדיל תורה ולהאדירה, נודע לעוז ולתפארה.

ה"ה הרה"ח
מוה"ר שמואל ראטער שליט"א
חבר הנהלת מוסדותינו הק'

לרגל יום שמחת לבו בנישואי בנו
החתן למעלות תמים, מעוטר במדות שמנו חכמים, יושב והוגה בתורה, חן וחסד על פניו שורה, על כל חבריו אהוב וחביב, זר זהב לו סביב,
כמר פנחס יוחנן הי"ו

ברא עולם בקנין, השלם זה הבנין, ויהי"ר שיריווה רוב תענוג ונחת אושר ועושר בבת אחת, ובכלל כל העוסקים בצרכי ציבור באמונה ישלם לו הקב"ה שכרו בכפליים, עדי נזכה לנחמת ציון וירושלים, אמן.

הכ"ד החותמים בתודה והערכה:
הנהלת המוסדות – וועד המגבית

כולל למעזינים "ויואל משה" ד'סאטמאר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ברכת מזל טוב

בשמחה רבה, ובברכה מרובה, נשגר כפא דברכתא, ביקרא דאורייתא, אל הני צנתרא דדהבא, כאו"א יבורך בשמו הטוב, נודעים במעשים לרוב, יומם ולילה לא ישבותו להצלחת כוללינו, ולעמוד לימין אנשי שלומינו, עסקנים נמרצים דקהילתינו, ה"ה

מוה"ר שמואל ראטער שליט"א
חבר הנהלת כוללינו
לרגל נישואי בנו למז"ט

מוה"ר אברהם מנשה ראזן שליט"א
חבר הנהלת כוללינו
לרגל הכנס בנו לעזהתוהמ"צ

יהי"ר שירוו כ"א נחת דקדושה, במדה מרובה ונדושה, ויתברכו בכל הברכות האמורות בתורה, בשמחה ואורה, אמן.

כעתירת וברכת
הנהלת הכולל